

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ "ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ",

ΠΡΟΣΦΩΝΗΜΑΤΑ

1605

ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

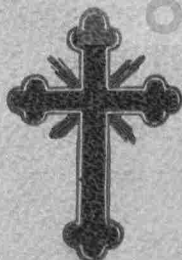
ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΟΥ Γ'

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Α. Μ. ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ

ΤΗΝ Α. Υ. ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΕΖΥΡΗΝ

ΤΗΝ Α. Υ. ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ

•ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

—
1901

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ “ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ,,

ΠΡΟΣΦΩΝΗΜΑ ΤΗΣ Α. Θ. Π.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Α. Μ. ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ

Μεγαλειότατε Αὐτοκράτορ!

Εὐδοκία τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἡ Ὀρθόδοξος Πατριαρχική Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ὑμετέρου Αὐτοκρατορικοῦ Ὑψηλοῦ Κράτους, διὰ τῶν νομίμων αὐτῆς ἀντιπροσώπων ἐξελέξαντό με τὸ δεύτερον ἤδη Πατριάρχην αὐτῆς.

Ἡ Ὑμετέρα Αὐτοκρατορική Μεγαλειότης ἐν τῇ μεγαθυμίᾳ Αὐτῆς νόμῳ στοιχοῦσα ἠδρόκησε νὰ περιβάλλῃ τὴν ἐκλογὴν μου ταύτην διὰ τῆς ὑψηλῆς Αὐτοκρατορικῆς αἴγλης περιτράνωσιν οὕτω δεικνύουσα τὴν Ὑψηλὴν Αὐτῆς εὐνοίαν πρὸς τὸ εὐπειθὲς καὶ νομοταγὲς ὀρθόδοξον πλήρωμα τοῦ Γένους μου καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτὸν τὸν ἐνθερμον εὐχέτην Αὐτῆς.

Παριστάμενος λοιπὸν ἤδη τὸ πρῶτον, Ὑμετέρα Αὐτοκρατορική κελεύσει, ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, ὑποβάλλω ταπεινῶς τὰ θερμὰ εὐχαριστήρια καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἅπαντος τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ ὑπηκόου Αὐτῆς, ἅπαντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἐμοῦ τοῦ βαθυσεβάστως ἐνώπιον Αὐτῆς ἱσταμένου.

Κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν τῆς ἐνώπιον τῆς

Υμετέρας Αυτοκρατορικής Μεγαλειότητος παραστάσεώς μου, καθήκόν μου ἡγοῦμαι ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπιβαλλομένων νὰ διαβεβαιώσω Αὐτῇ ὅτι κύριον μέλημα τῆς πνευματικῆς μου ὑπουργίας ἔσεται κατὰ τὴν πνευματικὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας μου ἢ μετὰ πίστεως, ἀφοσιώσεως καὶ εὐλικρινείας ὑπουργία εἰς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Ἑμετέρας Αυτοκρατορικής Μεγαλειότητος καὶ τὰ Αυτοκρατορικὰ δίκαια Αὐτῆς, πεπεισμένος ὢν ὅτι δὲν θέλει ἀποστερήσει μοι τῆς Αυτοκρατορικής Αὐτῆς εὐνοίας καὶ τῆς ἰσχυρᾶς Αυτοκρατορικής δικαιοσύνης εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν Πατριαρχικῶν Χριστιανικῶν ὑποθέσεων ἢ Ἑμετέρα Αυτοκρατορικὴ Μεγαλειότης, ἣν διαφυλάττει ὁ Ὑψιστος διηνεκῶς ὑπὸ τὴν ἄμαχον Αὐτοῦ προστασίαν καὶ ἐνδυναμοῖ εἰς τὸ μέγα καὶ ἱερὸν Βασιλικὸν Αὐτῆς ἔργον ὑπὲρ πάντων τῶν ὑπηκόων Αὐτῆς, Ἀμήν.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΜΑ ΤΗΣ Α. Θ. Π.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Υ. ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΕΖΥΡΗΝ

Ἐψηλότητε,

Ἀξιωθεὶς μεγαθύμῳ Αυτοκρατορικῇ εὐμενείᾳ ἵνα παραστῶ ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Αυτοκρατορικής Μεγαλειότητος καὶ ὑποβάλω Αὐτῇ πρεπόντως τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἐμοῦ, τῆς Ἐκκλησίας μου καὶ τοῦ Ἔθνους μου ἐπὶ τῇ Αυτοκρατορικῇ κυρώσει τῆς ἐκλογῆς μου, τὸ δεύτερον ἤδη, ὡς Ἀρχιεπισκόπου καὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Ἑμετέραν Εὐμενεστάτην μοι Ἐψηλότητα προσερχόμενος, ὑποβάλλω Αὐτῇ καὶ πάσῃ τῇ Αυτοκρατορικῇ Κυβερνήσει τὴν βαθεῖαν πάντων ἡμῶν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν προθύμως προσενεχθεῖσαν Κυβερνητικὴν συνδρομὴν εἰς νόμιμον ἀποπεράτωσιν πάντων τῶν τὴν ἐκλογὴν μου ἀφορώντων.

Μετὰ τὴν ὀφειλετικὴν ταύτην ἔκφρασιν τῆς βαθείας ἡμῶν πάντων εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Ἑμετέραν Εὐμενεστάτην μοι Ἐψηλότητα καὶ ἅπασαν τὴν Αυτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν, παρακαλῶ Αὐτήν, ὅπως πάντοτε μετ' εὐμενείας καὶ δικαιοσύνης ἀποβλέπη εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν Πατριαρχείων ἀποδίδουσα οὕτως αὐτοῖς τὸ δίκαιον, εὐχόμενος Αὐτῇ τὴν ἐξ Ὑψους

Θείαν αντίληψιν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψηλῶν
Αὐτῆς καθηκόντων, ἅτινα Αὐτοκρατορικῆ ἐμπιστοσύνη
ἐκτελεῖ. Διαφυλάττοι δὲ ὁ Θεὸς τὸν Αὐτοκράτορα
ἡμῶν Σουλτάν Ἀπδούλ Χαμίτ Χάν Ἐφένδην ἡμῶν.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΜΑ ΤΗΣ Α. Θ. Π.
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Υ. ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓ. ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Ἐψηλότατε,

Προσέρχομαι μετὰ πόθου καὶ σεβασμοῦ καὶ παρί-
σταμαι ἐνώπιον τῆς Ἐμετέρας Εὐμενοῦς μοι Ἐψηλό-
τητος ὑποβάλλων Αὐτῇ τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης
εὐγνωμοσύνης τῶν Πατριαρχείων μου καὶ πάντων
ἡμῶν ἐπὶ τῇ εὐμενεῖ ἀποδοχῇ καὶ ἐκπληρώσει τῶν
ὑποθέσεων αὐτῶν, ἰδιαίτατα δὲ τῶν ἀφορώντων τὴν
ἡμετέραν ἐκλογὴν τὸ δεύτερον ἤδη εἰς τὸ Πατριαρ-
χικὸν ἀξίωμα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Κων-
σταντινουπόλεως.

Παρακαλῶ μετὰ τοῦτο θερμῶς τὴν Ἐμετέραν
εὐμενῆ μοι Ἐψηλότητα, ὡς πάντοτε οὕτω καὶ ἐν τῷ
μέλλοντι, νὰ ἐπιβλέπη εὐμενῶς καὶ δικαίως εἰς τὰς
παρεμπιπτούσας ὑποθέσεις τῶν Πατριαρχείων τὰς δια-
τελούσας ὑπὸ τὴν Ἐψηλὴν Αὐτῆς κρίσιν καὶ δικαιοσύ-
νην. Ἐφ' ᾧ θερμῶς ἐσόμεθα εὐγνωμονοῦντες καὶ
εὐχόμενοι Αὐτῇ ὑγείαν καὶ εὐδαιμονίαν, ἐνίσχυσιν δὲ
παρὰ Θεοῦ εἰς τὸ Ἐψηλὸν καὶ ἱερὸν Αὐτῆς ὑπουργημα,
ὅπερ ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΤΗΣ Α. Θ. Π.

ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ

Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν πάντων ἕνεκεν, Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐντιμότατοι Σύμβουλοι καὶ ἄρχοντες καὶ λοιπὸν εὐσεβῆς ἐκκλησίασμα.

Ναί, ἐν Χριστῷ ποθεινότατοι ἀδελφοί καὶ προσφιλέστατα τέκνα, πάντες πρώτιστα διὰ δοξολογίας ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ὀφείλομεν ν' ἀποτεινῶμεν πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεὸν ἡμῶν καθηκόντως τὸν λόγον, ἀπὸ Θεοῦ, κατὰ τὸ εἰρημένον, ἀρχόμενοι καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαυόμενοι.

Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν πάντων ἕνεκεν ἀναφωνοῦμεν ἤδη τὸ δεύτερον, ἀνεξιχνίαστοις αὐτοῦ βουλαῖς, ἀναβαίνοντες τὰς σεμνὰς βαθμίδας τοῦ πρεσβυτάτου καὶ ἁγιωτάτου τούτου Θρόνου, ὃν ἔνθεν μὲν ἀρετὴ καὶ σοφία καὶ κλέη χριστιανικῶν μεγαλουργημάτων ἁγιωτάτων ἀρχιθυτῶν κατηγλάισαν, ἔνθεν δὲ φροντίδες συνεχεῖς αὐτῶν ἀπὸ τῶν δυσχερειῶν περιεθρίγκουν τῇ πίστει καὶ δυνάμει τοῦ σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ὃν ἡ πίστις καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ σοφία ἐκείνων, ἡ πίστις εἰς τὸν ἐσταυρωμένον προεφύλαξε καὶ περιέσωσεν, ἱερωτάτην παρακαταθήκην αὐτὸν ἡμῖν κληρωσαμένων. Δοξάζοντες οὖν τὸν μέγαν Θεὸν ἡμῶν ἀναφωνοῦμεν ὑμᾶς ἀδελφοί, «χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἔρῳ χαίρετε», ἀποδιδόντες ὑμῖν μὲν τοῖς ἐν Χριστῷ ποθεινοτάτοις ἀδελφοῖς τὸν ἀσπασμὸν ἀγίῳ φιλήματι, ὑμῖν δὲ τοῖς κατὰ πνεῦμα υἱοῖς, ὧ τέκνα πολυπόθητα, τὴν εὐλογίαν, πᾶσιν εὐχόμενοι δύναμιν ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ καρτερίαν ἐν τῷ καθήκοντι. Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ.

Τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου Πατριάρχου προκατόχου ἡμῶν Κυρίου Κωνσταντίνου ἀποστάντος τῆς διοικήσεως τοῦ ἁγιωτάτου τούτου Θρόνου, ὡς γνωστὸν ὑμῖν πᾶσι, μετὰ τετραετῆ πηδαλιουχίαν, ἐφ' ἣ ἡμεῖς ἠγοῦμεθα ὀφειλὴν ἡμῶν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐκείνου Παναγιότητα, προσκαλοῦμεθα ἡμεῖς κανονικῶς ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μετὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς κυρώσεως, ν' ἀναλάβωμεν ἐν νόμῳ καὶ δικαίῳ τοὺς οἴακας τούτους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀλκάδος.

Ὅτε πρὸ εἴκοσι σὺν τρισὶν ἑτῶν ἐπιεικεῖα πολλῇ κριθέντων τῶν καθ' ἡμᾶς πανδημεί, ἐπαγγελία τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὡς δέδοται τῇ ἱερᾷ ἀποστολῇ τοῦ μεγάλου Πατριαρχικοῦ ἀξιώματος, προσεκλήθημεν ν' ἀναλάβωμεν τὴν διακυβέρνησιν τοῦ ἁγιωτάτου τούτου θρόνου, καίπερ τῶν πάντων ἐπιδεεῖς, νεώτεροι ὄντες ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, πειθηνίως ἐκλίναμεν τὴν κεφαλὴν ἀποδεξάμενοι ὡς παρὰ Κυρίου τὴν προσκαλοῦσαν ἡμᾶς φωνήν. Καὶ ἐπεδόθημεν, ὡς ἔδει ἐνόρκῳ στρατιώτῃ, ὅλη ψυχῇ εἰς τὴν ὑπουργίαν αὐτοῦ καὶ ἐπράξαμεν ὅ,τι ἦν ἡ ὑπαγόρευσις τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅ,τι ἀνθρωπίνως δυνατόν, συνεργαζόμενοι ἐν παντὶ μετὰ τῶν νόμῳ τεταγμένων προβούλων, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀτελεῖ, καὶ αἱ ἐπίνοιαι αὐτοῦ ἐπισφαλεῖς, ἅμ' ὡς ἔγνωμεν τὴν περαιτέρω διαμονὴν ἡμῶν οὐκ ἀρεστὴν κρινομένην ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὑπουργίᾳ, πολλαπλῶν ἀνομοίων ἀφορμῶν ἕνεκα, πειθηνίως αὐθις ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ ὑπεκύψαμεν τὸν αὐχένα, παραιτησάμενοι οὐχὶ ἐπιβλητικῶς, ἀλλ' οἰκαιοθελῶς, καὶ ἀποθέμενοι τοὺς οἴακας τῆς νοητῆς ὀλκάδος ἐν δεήσεσι πρὸς τὸν οὐράνιον ἀρχηγὸν αὐτῆς, ἵνα ἕτεροι παρ' αὐτοῦ δόκιμοι ἐγειρόμενοι συνεχίσωσι τὴν θεόσδοτον οὐριοδρομίαν αὐτῆς. Οὕτω καθάπερ προσήκει ποιμένι τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὰ κοινὰ δίκαια ὑπερθεῖν τῶν ἰδιωτικῶν ἀνθρωπίνων δελεασμάτων ἐλογισάμεθα καὶ πάντα ὑπὲρ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρ' ἧς τὸ ζῆν καὶ τὸ εὖ ζῆν ἐλάβομεν καὶ ἔχομεν ἐφρονήσαμεν καὶ ὅλη ψυχῇ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπέιπομεν: μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης καὶ εἰρήνευσον αὐτήν.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δὲ διάστημα τοῦ χρόνου, τὸν δωδεκαετῆ ιδιωτικὸν ἡμῶν βίον, καὶ τοὶ μακρὰν τοῦ κέντρου διενύομεν λανθάνοντες, Θεοῦ ἐλέει, τὰς ἡμέρας ἡμῶν χάριν τε τῆς ἐρημίας καὶ τῆς ἐν αὐτῇ προσφιλοῦς ἡμῖν διαβιώσεως, ὡσπερ τινος πράγματος μᾶλλον ἀρμόζοντος τῷ σχολάζοντι ἐπισκόπῳ, τῇ ἀρχαίᾳ ἀγαστῇ συνηθείᾳ στοιχοῦντι, ἐν ἧ ἔσμὸν εὐρίσκομεν ἁγίων ἀνδρῶν, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἔτι προστριβῶν ἐν κονίστρα παραπαιόντων, ἀλλ' οὐκ ἐπαύσαμεν τῷ νῷ γρηγοροῦντες, συμμεριζόμενοι τῶν πόνων τοῖς κάμνουσι λειτουργοῖς, συμμετέχοντες ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς θλίψεσιν αὐτῶν καὶ συναγαλλόμενοι ἐν ταῖς εὐπραγίαις, ὑμνοῦντες δὲ καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεὸν τὸν παιδεύοντα καὶ πάλιν ἰώμενον. Ὅθεν καὶ χάριτας αὐτοῖς καὶ ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν νῦν καὶ αἶνον αὐτοῖς τὸν προσήκοντα κηρύσσομεν, χάριτας καὶ εὐχαριστίας τοῖς ἐργασαμένοις τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα, τοῖς σχοῦσι θώρακα τῆς πίστεως ἀλήθειαν καὶ δικαιοσύνην, εἰρήνην τοῖς ἀδελφοῖς πᾶσι καὶ ἀγάπην ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ. Δίκαιος δὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ· εἶη τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον καὶ οἱ ὑπὲρ αὐτοῦ κοπιῶντες εὐλογημένοι ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Τὸ ἀποθαρρύνεσθαι οὐδαμῶς προσήκει τοῖς εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς, τοῖς ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει προσκαρτεροῦσι, τοῖς τὰ πάντα στέργουσι, τὸ καλὸν διακατέχουσιν, οὐ προσήκει αὐτοῖς ἢ ἀποκαρτέρησις ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδόσιν ὅτι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου θλίψιν ἔξομεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὃν αὐτὸς νενίκηκεν, εἰδόσιν ὅτι καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ. Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν τὸ ἀποθαρρύνεσθαι· τὸ γρηγορεῖν, τὸ προσεύχεσθαι, τὸ σωφρονεῖν, τὸ πολιτεύεσθαι νομοταγῶς ἐστὶν ἡμῶν ὁ κληρὸς· τὸ ὄπλον δ' ἡμῶν ὁ σταυρὸς ἐστὶ καὶ τὸ ὑπερμαχεῖν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως τὸ καθῆκον. Δόξα δὲ καὶ τιμὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοῖς ποιμέσι καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς τοῖς ἐν τῇ ἀληθείᾳ προσκαρτεροῦσιν.

Αἰώνων μακρῶν βίον ἐνδοξον, καρτερικόν, καρποφόρον ἀριθμεῖ ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ διὰ τῆς παγκάλου, τῆς ἀληθῶς ἱερᾶς αὐ-

τῆς γλώσσης, ἡ διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σοφίας αὐτῆς, ἡ διὰ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων, τῶν ὁσίων, τῶν δικαίων, τῶν ἱεραρχῶν ἐρυνὰ τὰ βάθρα τοῦ ἱεροῦ κρηπιδώματος τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως θεῖσα· κατὰ δὲ τὸ ἀπωχημένον τοῦτο μέγα τοῦ κυλιόμενου χρόνου διάστημα οὐ διέλειπον, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Νυμφίος αὐτῆς Χριστός, καὶ τὰ ἀνάντη, τὰ ἀντιστρατευόμενα, τὰ ἐν τῷ τῆς πίστεως ληΐφ ζιζάνια, οὐ διέλιπον αὐτῇ αἱ ὀδύνας, οἱ ὀλοφυρμοί, τὰ τείνοντα, ὡ οἰκτίρμον Νυμφίε Χριστέ, μονοῦ εἰς τὴν κατάλυσιν αὐτῆς. Ἦ πίστις ὅμως, ἡ πίστις ἢ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα, ἢ πίστις ἢ εἰς τὸ ἀπροσμάχητον τῆς θείας αὐτοῦ εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, ἢ πίστις ὅτι ἐξέχεε τὸ αἷμα αὐτοῦ εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον, ἐστερέωσεν, ἡγίασεν, ἡγλάισε, κατέστησεν αὐτὴν ἰσχυρὰν ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῆς. Οὕτω διδασκώμεθα νὰ ἔχωμεν πίστιν, πίστιν ἀκράδαντον εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν αὐτῆς. Πίστιν δέον ἔχειν καὶ μὴ ἀπογινώσκειν ἐν ἐκάστῳ κατ' αὐτῆς νεφυδρίῳ, ἐν ἐκάστῳ ρευματίῳ, μηδὲ ἀσχάλλειν καὶ ἀδημονεῖν· πίστιν ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Οἱ ἅγιοι πάντες διὰ τῆς πίστεως κατηγωνίσαντο τῶν ἄλλως ἀκαταγωνίστων, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναιμι πυρός, ἐγεννήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· πίστει, ἀδελφοί, Μωσῆς μέγας ἐγένετο.

Ἄλλ' ὅμως, ἀδελφοί ἐν Χριστῷ περιπόθητοι καὶ τέκνα ἀγαπητά, πίστις ἄνευ τῶν ἔργων οὐδὲν ἐστὶν, ἥττον συμβάλλουσα καὶ εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Τῇ πίστει δέον νὰ συνυπάρχωσι, νὰ συντρέχωσι καὶ πράξεις καὶ ἡ τοῦ βίου ἀρετή. Ἡ ἐκκλησία ἡμῶν, ἡ κιβωτὸς αὕτη τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, δέον ἄρα καὶ ἡ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς παρένθεσις ἐν τῇ ὑπουργίᾳ αὐτῆς νὰ θεμελιῶται ἐπὶ τῶν αὐτῶν δογματισμῶν. Δέον νὰ μὴ πράττηται τι ἀντικείμενον τῇ ὑγιαινούσῃ αὐτῆς διδασκαλίᾳ, τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ. Δέον νὰ μὴ ἀδικῆται τις, ἀλλὰ νὰ συνέχωνται πάντες θαλπερῶς ἐν αὐτῇ. Δέον σκοπὸς αὐτῶν νὰ ᾖ τὸ κοινὸν οὐχὶ τὸ ἴδιον ἀγαθόν, τὸ ἀγα-

θὸν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Γένους, πάντων τῶν αὐτῆς χριστιανῶν, ὅτι αὕτη ἡ ἱερά αὐτῶν κλήσις καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐδόθησαν αἱ ὑπὲρ τῆς εὐσυνειδήτου αὐτῶν ὑπουργίας διαβεβαιώσεις. Ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν παρ' ἡμῖν δεόντων. Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν. Καθόλου δὲ πάντοτε πᾶς περιπατεῖτω ὡς τέκνον φωτὸς μὴ συγκοινωνῶν, τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις, τοῦ σκότους, ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ· βλεπέτω δὲ πᾶς ἀκριβῶς νὰ περιπατῆ, μὴ ὡς ἄσοφος, ἀλλ' ὡς σοφός, ἐξαγοραζόμενος τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι καὶ μὴ διὰ τῆς παραβιάσεως τοῦ νόμου ὁ Θεὸς ἀτιμάζεται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημῆται. Ὁ διὰ τοῦ παναχράντου μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν πῆξας, ὁ ἐπὶ τῶν θείων αὐτοῦ εὐαγγελικῶν ρημάτων, τῶν ἀποστολικῶν διατάξεων, τῶν συνοδικῶν ὀρισμάτων αὐτὴν ἐδράσας, ὁ ἀόρατος Νυμφίος αὐτῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρέδωκεν ἡμῖν ἐν τέλει τὴν κρατίστην ἐντολήν, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους — αὕτη ἐστίν, εἶπεν, ἡ ἐμὴ ἐντολή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς — ἵνα εἰρηνεύωμεν — εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν.

Τὰ θεόφθεγκτα δὲ ταῦτα ῥήματα ἡ Μήτηρ ἡμῶν ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ὁδηγὸν ἔχουσα οὐ διέλιπεν αἰεὶ τρόπῳ τῷδε πολιτευομένη καὶ ἐξασκοῦσα τὴν θεόδοστον αὐτῆς ἀποστολήν, οὐ διέλιπε τιμῶσα τὰς τεταγμένας ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας καὶ τὰ δίκαια αὐτῶν σεβομένη, οὐ διέλιπε δὲ πεφροντισμένως περιθάλλουσα καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς πάντα ἀδιακρίτως, ἐκείνοις μὲν προσάγουσα σέβας καὶ νομιμοφροσύνην ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἑαυτῆς θεσμίων, ἀποδεχομένη τὰ παρ' αὐτῆς θεσπιζόμενα καὶ ὑπέικουσα εἰς αὐτὰ κατὰ τὸ θεῖον δόγμα — ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ — καὶ τὰς ἀποστολικὰς διατάξεις — πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσης ὑποτασσέσθω — ταῦτα δὲ τὰ τέκνα αὐτῆς ὡς νοσσία ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς περισυνάγουσα, ὅτι πάντες εἰς ἐσμέν ἐν Χριστῷ.

Οὕτω δὲ πεφροντισμένως τὰ ἑαυτῆς καθ' ὃ εἶχεν ἐξ οὐρανοῦ κα-

θῆκον περισυνάγουσα διεφύλαξεν, οὐ κατηνέχθη δὲ κατὰ τῶν ἀλλοτριῶν, οὐ προεκάλεσεν ὑπεναντίους, ἐπ' οὐδενὸς ἀλλοτρίου χεῖρα ἐπέβαλεν, οὐκ ἐπεθύμησε τὰ τῶν ξένων, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ἀντευαγγελικῶν, τῶν ἀντιχριστιανικῶν προσηλυτιστικῶν σκανδάλων, ὑπέμεινε δὲ καὶ καρτερικῶς τοὺς διωγμοὺς τῶν διαπορευομένων ἀντιχριστιανικῶς, δοξάζουσα καὶ αἰνοῦσα Χριστὸν τὸν ὑπὲρ αὐτῆς σταυρικὸν θάνατον κτησάμενον, καὶ εὐχομένη νὰ παύσωσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ σχίσματα, νὰ σβεσθῶσι τὰ φουάγματα τῶν ἐθνῶν, νὰ καταλυθῶσι τῶν αἰρετικῶν αἱ ἐπαναστασεις, ἐσεβάσθη δὲ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια ἀπεκδεχομένη τύπῳ ἀμοιβαιότητος δικαιοσύνης ἐν ἴσῃ παρὰ τῶν ἄλλων μοίρα. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν, εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰ καὶ ἐδίωξαν αὐτήν, αὕτη οὐδένα ἐδίωξεν, εἰ καὶ ἐμίσησαν αὐτήν, οὐδένα ἐμίσησεν, ἐτήρησε δὲ τὸν θεῖον λόγον τοῦ Νυμφίου αὐτῆς ἀγάπην καὶ εἰρήνην παρέχουσα, ἠγάπησε τὸν πλησίον αὐτῆς ὡς ἑαυτήν.

Ταῦτα ὅσον ἐφικτὸν ἐστὶν ἀνθρώπῳ ἐξησθενημένῳ ὑπογραμμὸν αἰεὶ σχόντες καὶ νῦν μέλλομεν, Θεοῦ συναιρομένου, νὰ ἔχωμεν ὁδηγὸν ἀπαρέγκλιτον κατὰ τὴν δευτέραν ἡμῶν πατριαρχίαν, τὴν πανδημεὶ ψήφῳ τοῦ χοροῦ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ περιουσίου λαοῦ καὶ μεγαθύμῳ Αὐτοκρατορικῇ χαριτοβρύτῳ ἐπινεύσει προσενεχθεῖσαν ἡμῖν, ἐξασκοῦντες νομοταγῶς τὸ πατριαρχικὸν λειτουργήμα. Τοιαύτην, οὕτω κεχαραγμένην ὁδὸν μέλλομεν νὰ βαδίσωμεν, συνυπουργούντων ἡμῖν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεταγμένων, τῆς Ἱερᾶς δηλονότι Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τῶν ἀπριξ διαχειριζομένων κοινὸν ἀγαθόν.

Πίστις λοιπὸν ἀδιάρρηκτος εἰς τὸν Θεόν· ἔργα σύμφωνα τῇ θεῖᾳ αὐτοῦ ἐπαγγελίᾳ, ἀνοχὴ καὶ καρτερία εἰς τὰς θλίψεις καὶ τοὺς διωγμοὺς· σέβας νόμιμον προσῆκον εἰς τὰ δίκαια τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως, ἐγκάρδιος εἰλικρινῆς συμβίωσις μετὰ τῶν συνοίκων Γενῶν, συμβίωσις σύμφωνος τῷ γραφικῷ ὀρισμῷ — ὁ σὺ μισεῖς, ἐτέρῳ μὴ ποιήσης — ὅ,τι ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοὺς ὁμοίως — ἀγαπῶμεν δὲ καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

Ἄλλά, θεόλεκτον ἄθροισμα, ἀδελφικὸν ἐκκλησίασμα, εἰς ἐπι-
τευξιν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν ὡς ἔδρασμα ἀπαιτεῖται ἢ τῶν
νόμων ἀναστήλωσις, εἴ που ἀνθρωπίνῃ ἀσθενείᾳ παρεκρούσθησαν
τὴν ἀνάγκην ταύτην δέον πάντες ν' ἀναγνωρίσωμεν καὶ νὰ ὁμο-
λογήσωμεν ὡς τὴν μᾶλλον ἐπιβεβλημένην ἡμῖν καὶ ἐπείγουσαν.
Ἡ ἀπαρέγκλιτος δ' ἐφαρμογὴ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου κατὰ τὴν συγκρότησιν αὐτῆς ἐκρίθη πάντοτε ἰδιαζούσης
μερίμνης φρόντισμα, καθότι τὰ ἄλλως παραγόμενα ῥήγματα
μακρὰν τοῦ συντελεῖν εἰς κοινὸν ἀγαθόν, δημιουργοῦσιν ἀνωμαλίαν
ἐπιβλαβῆ, δέον νὰ παρακάμπτωμεν πλὴν σπανιωτάτης τινὸς
ἐξαιρέσεως ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν μόνον τῆς Ἐκκλησίας ἐπι-
βαλλομένης. Ἡ προσοχὴ ἐπίσης πάντων ἡμῶν δέον νὰ ἐπιστηθῇ
εἰς τὸ τῆς μεταθέσεως τῶν ἁγίων ἀρχιερέων δημιουργηθὲν ἀπό-
τινος καὶ ἀνώμαλον πλῆσμα, ἀλυσιτελὲς ὅλως καὶ ἀσύμφωνον
τῇ Ἐκκλησίᾳ, τοῖς χριστιανοῖς καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσι τυγχάνον.

Ὁ νόμος ὁ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἁγίων ἀρχιερέων παραραθεῖς
οὐ μικρὸν ἀπὸ τινῶν μάλιστα ἐτῶν, αὐστηρότερον δέον νὰ ἐφαρ-
μοσθῇ, προαγομένων εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα τὸ πλεῖστόν γε
μόνον τῶν μαθητῶν τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τούτων αἱ
περγαμηναὶ εὐδοκίμου διακονίας μετὰ τὴν ἐξοδὸν αὐτῶν ἐξ αὐτῆς
καθάπερ ἀριστεία ἐν χερσὶ φερόμενα νὰ χρησιμεύωσιν εἰς τὴν προα-
γωγὴν, καθόσον τὰ σκολιὰ ῥήγματα, αἱ ἀτραποὶ δι' ὧν παρεισ-
φύρουσιν εἰς τὸν ἱερὸν ποιμενικὸν περίβολον παντοίας προελεύσεως
ἀδόκιμοι ἀπόστολοι βαρέα καταφέρουσι τὰ τραύματα τῷ ἐκκλη-
σιαστικῷ καὶ ἱεραρχικῷ σώματι. Τοῦ νόμου προτάσσοντος τοὺς
ἀποφοίτους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ ἐπιζητοῦμεν·
πολλὰ δ' ὀφείλονται μέτρα ἐκκλησιαστικῆς κηδοσύνης καὶ ἐπι-
βλέψεως τῶν χριστιανῶν· καὶ ἀναγκαῖα πολλῶν ἢ ἀνακάθαρσις
ἵνα μὴ παρεισδύσωσι ζιζάνια εἰς τὸν περίβολον τὸν ἐκκλησιαστικόν,
ἐν ᾧ λειτουργεῖ ἢ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου δικαιοσύνη.

Μέριμνα δὲ πάσης σπουδῆς ἀξία ἐστὶ καὶ ἡ μετὰ τῶν ἁγίων
τοῦ Θεοῦ Αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἀδελφικὴ ἐπικοινωνία
καὶ εὐαγγελικὴ συναλλαγὴ, ἐφ' ᾧ συντονωτέρᾳ ἐπιβάλλεται τῇ

ἁγία ταύτη Μητρί ἢ ἀνασκοπῇ τῆς κανονικῆς ἀλληλεγγύης περὶ
τῆς Θεοτεύκτου ἐν αὐταῖς ὑπουργίας πνεύματι ἁγίῳ πρὸς τὸ κοινῇ
ἀγαθὸν κατὰ τε τὸ μέρος καὶ τὸ καθόλου, ἵνα παύσωσιν αἱ κατὰ
τόπους λυπηραὶ συντριβαί, αἱ ἀντιπίπτουσαι ταῖς κανονικαῖς συνο-
δικαῖς διατάξεσι καὶ τοῖς εὐαγγελικοῖς δεδογματισμένοις. Ἡ
παλαιτάτη δ' αὕτη καὶ ἀρχαιοτάτη ἀρχή, ἡ μεταξὺ τῶν ἁγιωτά-
των ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν πυκνὴ ἐπικοινωνία, ἡγουμένης τῆς καθ'
ἡμᾶς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐχούσης ἐκ παλαιτάτου
τὸ πρεσβεῖον καὶ τὴν ἡγεσίαν, δέον νὰ ἀνυψωθῇ ὡσπερ ἁγιώτα-
τόν τι λάβαρον ἐν αὐτῇ.

Ταῦτα καὶ ὅσα ἕτερα τοιαῦτα, παρεμφερῆ καὶ συνεπίκουρα,
ἔργον ποιμαντικόν ἐστὶ ν' ἀναγραφῶσιν ἐν ταῖς συνειδήσεσι τῶν
λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ καθάπερ περίτρανα σωστικὰ ἀπο-
φθέγματα νὰ χαραχθῶσιν ἐπὶ τῶν ἱερῶν λαβάρων τοῦ ἁγιωτάτου
τούτου Θρόνου.

Εἴ γε τοίνυν οὕτω μέλλομεν νὰ πολιτευθῶμεν Θεῷ τε εὐαρεστή-
σωμεν ἀποδίδοντες αὐτῷ τὰ αὐτῷ ἀνήκοντα, καὶ τῷ Μεγχαλιο-
τάτῳ ἡμῶν Αὐτοκράτορι καὶ τῇ Σεβαστῇ αὐτοῦ Κυβερνήσει ὑπη-
ρεσίαν ἀγαστὴν προσοίσουμεν.

Ὁ Μεγάθυμος ἡμῶν Αὐτοκράτωρ Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν
Ἐφένδης ἡμῶν, ὑπὲρ οὗ εὐχὰς καὶ δεήσεις πρὸς τὸν Πανάγαθον
Θεὸν ἡμῶν ν' ἀπευθύνωμεν προσήκει ὅπως τηρῇ αὐτὸν ἐν ὑγιείᾳ καὶ
εὐδαιμονίᾳ ὑπὸ τὴν κραταιὰν αὐτοῦ σκέπην, φωτίζων τῇ χάριτι αὐ-
τοῦ καὶ ἐνισχύων εἰς τὰ ἱερώτατα βασιλικά αὐτοῦ καθήκοντα ὑπὲρ
τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ, ἀναμφιλέκτως πόθον καρδίας αἰσθάνεται ἵνα
πάντες ἐν τῷ ὑψηλῷ Αὐτοῦ κράτει εὐδαιμόνως ζῶσιν· ὑπὲρ πάν-
των δὲ προνοεῖ ἐξ ἴσου καὶ πάντας θεωρεῖ τέκνα Αὐτοῦ ἐν ἴση δι-
καιούμενα μοίρα, ἀπεκδεχόμενος δικαίῳ ἱερῷ ἵνα πάντες οἱ τῶν
βασιλικῶν αὐτοῦ χαρίτων μέτοχοι ὑπήκοοι τελῶσιν Αὐτῷ πίστιν
καὶ ἀφοσίωσιν.

Ναὶ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ὀφείλει τὸ ὑπήκοον τῷ Βασιλεῖ αὐτοῦ,
διότι ὁ Βασιλεὺς ἐστὶν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὁ τοῦ Κράτους ἀρχηγὸς καὶ
Κυρίαρχος· οἱ ὑπήκοοι δ' ἀδιακρίτως εἰσὶ τὰ τέκνα τῆς Μεγάλῃς

τοῦ Κράτους οἰκογενείας. Ὅφείλουσι δὲ νὰ διάγωσι κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καθιερωμένους νόμους· ὀφείλουσι νὰ φυλάττωσι τὰ τῆς ὑπηκοότητος καθήκοντα πρὸς τὸν πατέρα Βασιλέα αὐτῶν, ἀγαπῶντα πάντας καὶ πρὸς πάντας ἀπονέμοντα τὰς βασιλικὰς Αὐτοῦ χάριτας.

Σῶσον δὲ Κύριε τὸν Αὐτοκράτορα ἡμῶν Σουλτάν Ἀπτούλ Χάν Ἐφένδην ἡμῶν καὶ ἐνίσχυσον Αὐτὸν τῇ ἀμαχήτῳ δυνάμει σου ὅπως βασιλεύῃ ἐπὶ πάντα τὸν λαὸν Αὐτοῦ κατὰ τὸ θέλημά Σου τὸ ἅγιον. Καὶ τέλος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ἡμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ πνεύματι ἀσπάζομαι ἡμᾶς, ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φιλήματι ἀγίῳ, ἀσπάζομαι πᾶσαν τὴν ἐγγὺς τε καὶ τὴν μακρὰν ἱερωτάτην ἱεραρχίαν· ἀσπάζομαι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἐνοῦντος ἡμᾶς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀοράτου νυμφίου τῆς ἐπὶ γῆς νύμφης αὐτοῦ, πάντας τοὺς θεοπνεύστους ποιμένας τῶν ἁγιωτάτων αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων αὐτοῦ Ἐκκλησιῶν, τῶν ἀδελφῶν καὶ θυγατέρων τῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εὐχόμενος αὐτοῖς τὴν χάριν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τὸ ὀρθοτομεῖν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸ ὑπουργεῖν τοῖς ἀσθενέσι κατὰ τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελικόν· ἀσπάζομαι τὸν εὐλαβῆ κληρὸν, τὸν φύλακα τῆς κατ' οἶκον ἐκάστου ἐκκλησίας, τῆς ἐστίας τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας· ἀσπάζομαι γλυκυτάτῳ φιλήματι πατρικῷ πάντα τὰ ἐν Χριστῷ πνευματικὰ τέκνα τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εὐχόμενος αὐτοῖς καὶ ταῖς κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαις τὴν θεῖαν χάριν καὶ πλούσια τὰ ἔλεη τοῦ οὐρανοῦ· ἀσπάζομαι ἐμμερίμῳς πάντας τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς εὐκλείας αὐτῆς· ἀσπάζομαι τοὺς τε φιλοῦντάς με καὶ τοὺς μὴ φιλοῦντας, τὸν ὑπὲρ πάντων ἔλεον τοῦ παναγάθου ἡμῶν Θεοῦ ἐπικαλούμενος. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν ἀδελφοί. Ἀμήν.

SISMANOGGIO
MEGARO